

פסק 1

המשפחה המלכותית מתישבת לארוחת בוקר.

זהו וולורוסו ה-XIV, מלך פפֶּלְגוֹנִיָה, היושב עם מלכתו ובתם היחידה לארוחת בוקר מלכותית. הוא מחזיק בידו מכתב ובו הודעה על הביקור המתוכנן של הנסיך בולבו, יורש העצר של פֶּדְלֵלָה, מלך קרים-טאטריה. שימו לב לביטוי ההנאה על פני המלך. הוא כה שקוע בקריאת אגרתו של מלך קרים-טאטריה ששכח לאכול את הביצה שלפניו ולא טעם אפילו מהלחמניות החמות.

”מה! הנהדר, האמיץ, המופלא נסיך בולבו” קוראת הנסיכה אנגליקה “כל-כך נאה, כה מושלם, כה פיקח. הכובש של רימבוֹמְבֶּמְנֶטוּ, שם השמיד עשרת אלפים ענקים!”

"מי סיפר לך עליו?" שואל הוד מלכותו.

"ציפור קטנה" עונה אנג'ליקה.

"גיגליו המסכן" אומרת המלכה, תוך מזיגת התה.

"שכח גיגליו" קוראת אנג'ליקה תוך נענוע אלפי ניירות טלטול שלראשה.

"הייתי רוצה..." נוהם המלך "הייתי רוצה שגיגליו...."

"יבריא? כן הוא כבר מרגיש טוב יותר" אומרת המלכה "נערת החצר של אנג'ליקה, בְּטָסִינְדָה הקטנה, אמרה לי

כך, כאשר הביאה לחדרי את תה הבוקר שלי."

"את, עם התה התמידי שלך" רוטן המלך.

"זה עדיף על הפורט או הקוניאק שלך" עונה הוד מלכותה.

"טוב יקירתי, רק אמרתי שאת אוהבת לשתות תה" מנסה מלך פפלגוניה לכבוש את רוגזו. "אנג'ליקה, אני מקווה

שיש לך מספיק שמלות חדשות. חשבונות התופרות שלך ארוכים מספיק. מלכתי היקרה, תצטרכי לארגן כמה נשפים

- אני מעדיף כמובן ארוחות, אך את בוודאי תרצי נשפים. וגם - סרט הקטיפה שלך מתחיל לשעמם אותי. אולי,

אהובתי, תקני לך ענק חדש. תזמיני לך אחד, אך לא יותר ממאה - מאה חמישים אלף לירות."

"וגיגליו?" - שואלת המלכה.

"גיגליו יכול ללכת..."

"או, האחייך היחיד שלך! הבן היחיד של המלך המנוח."

"גיגליו יכול ללכת... לחייט. שישלחו את החשבונות לגלומבוֹסוֹ לתשלום. ימח שמו - זאת אומרת - שיהיה

בריא, יקירתי. ואת יכולה להזמין לך גם זוג צמידים חדש יחד עם הענק, גברת נון."

הוד מלכותה, או גברת נון, כפי שקרא לה היתולית המלך (כי אפילו במשפחות מלכותיות משתמשים בביטויי

הומור) חיבקה את בעלה בחיבה ויחד עם בתה עזבו את חדר ארוחת הבוקר כדי להתחיל בהכנות לקראת בואו של

הנסיך האורח.

כשעזבו, הבריקו עיניו של הבעל והאב. נשכח הוד המלכות, הוא נשאר

לבד. מיד חטף משולחן את אחד מגביעי הביצים ששמשו לארוחה המלכותית, הוציא מהמזווה בקבוק קוניאק, מזג

ולגם ממנו מספר פעמים ואחר כך הניח אותו תוך אנחה צרודה "הה, הה, וולורוסו הוא שוב אדם."

"הו, לפני שהייתי למלך לא הזדקקתי לנוזלים האלה" המשיך (עדיין תוך לגימה, לצערנו), "פעם שנאתי את

המשקה המשכר הזה ושתיתי רק מפלגי המים. הו, כמה טוב היה לרוץ ביער עם טל הבוקר, קשת או חנית ביד, לצוד צבאים, חוגלות וברווזי בר. הו, כמה צדק המשורר כשכתב... 'אין שקט לראש הנושא כתר'. הו, למה גנבתי מאחייני גיגליו? - גנבתי - אמרתי? לא, לא גנבתי, לא ולא, נשכח את הביטוי האומלל. רק לקחתי זמנית ושמתי לראשי את כתר המלכות של פפלגוניה, ואחזתי ואני מחזיק בידי כערבון את שרביט-המלכות של פפלגוניה. האם הילד, הנער הקטן, שרק אתמול היה בזרועות מטפלת ובכה לממתקים - יכול היה לשאת את הכובד האיום של הכתר והשרביט? האם יכול היה לחגור חרב אבותינו המלכותיים, ולעמוד מול האויב האכזר מקרים?"

וכך הלאה והלאה מנסה המלך בתוך תוכו להצדיק את מעשיו, ולדחות את המחשבה של החזרת את מה שלקח בעורמה. ומיד נוצר במוחו הרעיון איך להרחיב את ממלכתו! על ידי נישואים!

הרעיון אישש את המלך. הוא גמר לאכול את הביצים והלחמניות, סיים לקרוא עתון וקרא לראש הממשלה שלו בכדי לתת לו הוראות מתאימות.

המלכה התלבטה תחילה האם ללכת לבקר את גיגליו החולה, אך בסוף החליטה - לא עכשיו. היא חייבת להקדים את החובה, ואת התענוג לדחות לזמן אחר. כעת היא חייבת לנסוע לתכשיטן להזמין ענק וצמידים. את גיגליו תבקר בערב (אולי).

אנג'ליקה קראה לְבֶטְסִינְדָה, הנערה העוזרת, ואמרה לה להביא את כל השמלות היפות שלה. ואת גיגליו שכחו לגמרי, כמו שאני שכחתי מה אכלתי בצהרי יום ב' לפני חודש.

פסק 2

איך המלך וולורוסו זכה בכתר המלוכה וגיגליו נשאר בלעדיו

באותם הזמנים, לפני עשר או עשרים אלף שנים, חוקי ירושה בפפלגוניה לא היו ברורים מספיק. כאשר נפטר המלך סאָויו, את השלטון קיבל זמנית אחיו, שנתמנה לאפוטרופוס של גיגליו הבן הצעיר של המלך. האח הזה בגד באמון, ובלי התחשבות ברצונו של המלך הנפטר הכריז על עצמו כמלך וולורוסו ה-XIV, ערך טקס הכתרה מפואר וציווה על כל אצילי הממלכה לראות בו שליט יחיד.

לאצילים לא היה אכפת מי הוא המלך, כל עוד הוא סיפק להם נשפים, ארמונות מפוארים וכסף רב. ולעם, שהמשיך לשלם מיסים כמו קודם, דבר זה לא שינה ולא כלום. הנסיך גיגליו היה עדיין צעיר מדי בכדי להרגיש בבגידה זו. כל עוד קיבל מספיק ממתקים וצעצועים לא הדאיג אותו הפסד הכתר והאימפריה. גם כשהתבגר, הרי חמישה ימי חופש בשבוע, אפשרות לרכב על סוס ולצאת לצייד כאוות נפשו סיפקו אותו לגמרי. הוא לא קינא בדודו ולא משכו אותו הבגדים המלכותיים, השרביט, הכס המלכותי הקשיח והכתר הכבד, שהמלך חבש לראשו במשך כל היום.

הנה לפניכם תמונתו של המלך וולורוסו ה-XIV, ובוודאי תסכימו שהבגדים הכבדים והתכשיטים הרבים יכלו לעייף אותו - אני לעולם לא הייתי מוכן ללבוש מעיל כזה ולשאת דבר כזה על ראשי.

המלכה היתה ללא ספק יפה בצעירותה, ולמרות שעם הזמן אבדה את גזרתה, הרי ניכרים בה תווי החן הנעימים. היא אמנם אהבה מחמאות, משחק קלפים, שערוריות ובגדים מפוארים, אבל אלה הרי תכונות אנושיות למדי. היא גילתה יחס אוהד לגיגליו, האחין הצעיר, ואם מדי פעם תקפו אותה נקיפות מצפון על המעשה הנבזה של בעלה, הרי שהתעודדה במחשבה שאחרי מות המלך יוכתר הנסיך גיגליו, וישלוט בממלכה ביחד עם בת דודו אנג'ליקה, אותה הוא אוהב כל-כך. את ניהול עיניני הממלכה השאיר המלך בידי ראש הממשלה, גלומבוסו, פוליטיקאי ותיק, שנשבע אמונים למלך וולורוסו ברצון רב. כל עוד למלך היה מספיק כסף, הרבה נשפי ציד, ואין-סוף חנופה, לא עינינו אותו בעיות שלטון. הוא לא דאג לעם ולא שאל מה גובה המיסים המוטלים על הנתינים שלו. כאשר פפלגוניה נכנסה למלחמות, מובן היה שכל העתונים יכריזו על נצחונותיו, שבכל הערים יקימו לו פסלים, שיציגו את תמונותיו על קירות

הבתים ובחלונות של החנויות ושיקראו לו וולורוסו הגדול, וולורוסו המנצח, וולורוסו אציל הנפש ועוד. כי גם בזמני העבר האלה ידעו אנשים כיצד להחניף למי שצריך.

לזוג המלכותי היה רק ילד אחד - הבת אנג'ליקה. היתה זו בת מושלמת בעיני אנשי חצר המלוכה, בעיני ההורים וכמובן בעיני עצמה. נאמר עליה שיש לה שער הכי ארוך, עינים הכי גדולות, גיזרה הכי מושלמת, רגליים הכי קטנות ופנים הכי חלקים בכל אימפרית פפלגוניה כולה.

הביצועים שלה עלו אפילו על יופיה. היא ידעה לנגן בעל-פה את היצירות המוסיקליות הקשות ביותר, היא ידעה

לענות על כל שאלות במבחן IQ, היא זכרה את כל התאריכים ההיסטוריים של פפלוגוניה (ושל כל המדינה האחרת). היא ידעה שפות: צרפתית, אנגלית, איטלקית, יוונית, גרמנית, ספרדית, עברית, לטינית, קפדוקית, סמוטרכית, אגאית וקרים-טאטרית. במילה אחת - היא היתה היצור המושלם ביותר. והמחנכת שלה היתה לא אחרת מאשר הרוזנת גרופנוף.

אם תביטו בתמונה של הרוזנת גרופנוף תסכימו וודאי איתי שהייתה זאת דמות בעלת הוד רב ומראה אצילי. היא נראית כה גאה, שבמבט ראשון אפשר לחשוב אותה לפחות לנסיכה בעלת עץ משפחה המתחיל בתקופת המבול. אך זאת רק למראה. במציאות גרופנוף לא היתה ממוצא טוב יותר מאשר רוב הגברות המרימות גבוה את אפן. היא היתה משרתת של המלכה כאשר זו היתה רק נסיכה, ובעלה של גרופנוף, ג'נקינס, היה בסך הכל שוער הארמון. אך אחרי מותו או העלמותו של בעלה (ועל זה עוד נשמע בקרוב), הגברת גרופנוף התחילה להתחנף, להתרפס ולשדל אצל גבירתה המלכותית, עד שהפכה למקורבת המלכה (שהיתה במציאות חלשת אופי), והוד מלכותה נתנה לה תואר ומינתה אותה למטפלת ומחנכת של הנסיכה הקטנה.

וכעת נספר את כל האמת על הלימודים והכשרונות של הנסיכה אנג'ליקה,

שבגללם הפכה לבעלת אופי כה מושלם. ובכן, אנג'ליקה הייתה בהחלט חכמה, אך הייתה גם עצלנית ביותר. לנגן מזכרון - זה! היא ידעה לנגן אולי קטע אחד או שניים ולהודיע שלא שמעה אותם עוד לעולם. היא ידעה גם להשיב על כמה שאלות במבחן IQ, בתנאי ששאלת את השאלות הנכונות. ובענין הלשונות - נכון, היו לה מורים רבים, אבל ספק האם ידעה משפט או שניים בכל שפה. ואשר לציורים שלה - אמנם ידעה להציג ציורים יפים - אבל מי אמנם צייר אותם?

כאן המקום לספר את האמת, ובכדי לעשות זאת צריך לחזור לעבר ולהציג בפניכם את הפייה בלקסט'יק.

פרק 3

על הפיה בלקסטיק ועל עוד אישים חשובים

בין הממלכות של פפלונייה וקרים-טאטריה חיה דמות מסתורית, המוכרת בארצות האלה כפיה בלקסטיק (בעברית "המקל השחור"), המכונה כך, כי תמיד החזיקה ביד שרביט שחור, עליו אף התעופפה מפעם לפעם, ואיתו בצעה מעשי כשפים מופלאים, לשם עסק או סתם להנאתה.

בצעירותה, כשרק למדה את מלאכת הכישוף מאביה המכשף, עברה לעתים קרובות מארץ אחת לשניה במעופה על השרביט והעניקה מתנות מופלאות לנסיך זה או אחר. היתה סנדקית לעשרות ילדי מלכים והפכה אין ספור אנשים רעים לציפורים, חיות, אבני דרך, שעונים, נעליים, מטריות וצורות משונות אחרות. במילה אחת, היא היתה הפעילה ביותר מכל הפיות והמכשפות שבאזור.

אך אחרי הפעילות הזו במשך אלפיים או שלושת אלפים שנה, התעייפה הפיה בלקסטיק, או אולי חשבה - "מה תועלת מזה שארדים נסיכה זו או אחרת למשך מאה שנים, ומה יעזור להתקין מלפפון שחור על אפו של איזה טפשוץ, או לשפוך פנינים ויהלומים מפיה של נערה אחת וצפרדעים ונחשים מפיה של אחרת? אולי הגיע הזמן שאפסיק בתעלולים אלה ואתן לדברים לקרות באופן טבעי. הנה נתתי לשתי הנשים - אשת המלך סאנויו ולאשת הדוכס פֶּדְלֵה מתנות יקרות - טבעת וורד שאמורים היו לעשותם יפות בעיני בעליהן ולהבטיח את חיבתם לכל החיים. ומה תועלת מכך? הן ופונקו על ידי בעליהן, נעשו עצלניות, גחמניות וריקניות, וחשבו את עצמן ליפיפיות, כשבמציאות היו מכווערות ודוחות - היצורים הזקנים אלה. הן אפילו התנשאו כשבאתי לבקר אותן - עלי, הפיה בלקסטיק, שיכולתי, בנפנוף אחד של השרביט, להפוך אותן לקרפדות ואת כל יהלומיהן לבצלים."

ואז סגרה בלקסטיק את כל כישופיה בארון, הפסיקה את כל פעילותה הקוסמית ובשרביט שלה השתמשה רק כמקל הליכה.

כאשר נולד בן לאשתו של הדוכס פֶּדְלֵה מקרים-טאטריה (הדוכס היה אז האציל החשוב ביותר במדינה כולה), הוזמנה אמנם בלקסטיק לטקס ההטבלה, אך נמנעה לבוא ורק שלחה את איחוליה ומתנת קטנה לילד, צעצוע כסף, השווה אולי עשרים פרוטות.

באותו הזמן גם מלכת פפלונייה ילדה בן. התותחים ירו, זיקוקי די-נור הבזיקו, הבירה בלומבודינגה הוארה

כולה באורות צבעוניים, ונשפים רבים נערכו לכבוד לידתו של יורש העצר. המלך והמלכה חשבו שהפיה בלקסטיק תעניק לבנם מתנה נפלאה - אולי מעיל העושה אותו בלתי נראה, אולי סוס מעופף ואולי ארנק כסף מלא-תמיד; אך בלקסטיק רק ניגשה לעריסת הילד ובזמן שכולם התפעלו מיופיו, אמרה: "ילדי המסכן, הדבר היחיד שאוכל להעניק לך זה קצת מזל-רע". דבריה הרגזו מאד את הזוג המלכותי, אך המלך והמלכה נפטרו זמן קצר אחר כך - ודודו של הילד גיגליו תפס את כס המלכות, כפי סיפרנו בפרקים הקודמים.

כך גם, כאשר נולדה רוֹסְלֵבָה הבת היחידה לקוֹלְפִיֹרְה מלך קרים-טאטריה, הפיה בלקסטיק הוזמנה לטקס אך לא הביאה כל מתנות מופלאות, וכאשר כולם שבחו את יופיה של הילדה, הביטה הפיה בעצב על האם והבת ואמרה: "אשתי הטובה (כך היא התייחסה לכולן - למלכה ולכובסת פשוטה כאחת), אישתי המסכנה - כל אלה מסביב המחניפים לך היום, יהיו הראשונים שיבגדו בך. ולגבי הגברת הקטנה - כל שאוכל לאחל לה זה קצת מזל-רע" והיא נגעה ברוסלבה בשרכיטה השחור, הביטה בחומרה על כל אנשי החצר והתעופפה, כהרגלה, דרך החלון.

כשהפיה עזבה, אנשי חצר המלוכה, אשר שתקו בנוכחותה, התחילו לרטון - "איזו פיה גועלית", אמרו, "גם בטקס הטבילה של גיגליו, בן מלך פפלגוניה קללה את הילד. והנה מה שקרה - הנסיך, בן סנדקאות שלה, נושל מכס המלכות על ידי דודו. האם אנו נסכים שגם לנסיכה שלנו יקרה דבר כזה? לעולם, לעולם!" וכולם צעקו במקלה: "לעולם, לעולם, לעולם, לעולם!"

אבל איך אותם אנשי החצר הראו את נאמנותם?

הנה, רק מספר שבועות מאוחר יותר התמרד אחד ממקורבי המלך קוֹלְפִיֹרְה, הדוכס פֶדְלֵלְה. כולם אמרו - "איך הוא מעיז; המלך שלנו יכה אותו וישמידו. הוא ייצא לקראתו ויביא את פדללה בשרשראות, ירכיב אותו על חמור ויציג אותו בבושתו לכל האזרחים. כך ינהג במורדים אדוננו הגדול!"

המלך קוֹלְפִיֹרְה יצא להלחם בפדללה. המלכה, שהיתה חלשה ממילא אחרי הלידה, דאגה כל-כך לשלומו שבסוף נפטרה, בהשאירה את רוסלבה, בתה הקטנה, בידי נשות החצר. הן נשבעו כמובן שיטפלו בנסיכה הקטנה. כמובן שיטפלו בה, שישגיחו ששערה אחת לא תפול מראשה. ימותו לפני שיתנו למישהו לפגוע ברוסלבה.

הקרבות נמשכו ותחילה הגיעו משדה הקרב מסרים על נצחונות גדולים של המלך קוֹלְפִיֹרְה, וידיעות שהבוגד פדללה נמצא בנסיגה ושהוא בורח בבושת פנים. נאמר גם שהנה - הנה הצבא המנצח יחזור הביתה בקרוב ואז... ואז הגיעו ידיעות שהמלך קוֹלְפִיֹרְה נוצח ונהרג.. ויחי פדללה הראשון מלך קרים-טאטריה!

כשהתקבלו הידיעות האלה, מחצית אנשי חצר המלך מיהרו לקראת המלך החדש, להראות לו את נאמנותם, והמחצית השנייה התחילה בשדידת הכל שרק ניתן בארמון המלכותי. והילדה רוסלבה נשארה לבדה, לבדה לגמרי, ורק התרוצצה בארמון וקראה: "דוכסית, רוזנת (רק אצלה זה נשמע "דוססית, רוחנית" - כי לא ידעה לדבר ברורות) - רוסלבה רוצה לשתות, רוסלבה רעבה". היא עברה כך את כל חדרי השינה הפרטים של הזוג המלכותי, רצה בתוך אולמות הנשפים, ויצאה לחצר הארמון אך גם שם לא מצאה איש. היא עברה את שער הגן ויצאה החוצה - לשדה, ובסוף ליער בו מתרוצצות חיות בר פראיות... נעלמה... ויותר לא שמעו ממנה.

ורק כמה שבועות מאוחר יותר, כאשר המלך פדללה יצא לציד והרג שתי לביאות, מצאו בפיהן שרידי בגד ונעל קרועה אחת.

מלך פדללה הראשון נאנח בעצב ואמר: "כן, זהו סוף עצוב של הנסיכה הקטנה. אבל... אבל אין כבר מה לעשות. בואו רבותי - נלך לאכול". ורק אחד מאנשי החצר הכניס את שרידי הבגד ואת הנעל לכיסו למזכרת. וזה היה הסוף של רוסלבה!

פרק 4

כיצד פיה בלקסטיק לא הוזמנה להטבלת הנסיכה אנג'ליקה

כאשר לנסיך, האח של מלך סאוויי, נולדה בת אנג'ליקה, הפיה בלקסטיק לא הוזמנה לנשף. לא רק זה - אפילו ניתנה הוראה לשוער הארמון, אחד ג'נקינס גרופנוף, למנוע את כניסתה, אם היא תופיע בכל זאת. גרופנוף נבחר לשמש לשוער על ידי הוד מלכותו, כי היה זה אדם גדול מימדים, גס ועז פנים, שידע לומר "לא בבית" לכל רוכל ולכל אורח בלתי רצוי. המראה שלו בלבד הפחיד כל אלה שניסו להכנס לארמון ללא הזמנה. הוא היה בעלה של הגברת שתמונתה ראינו כבר קודם, וכאשר שניהם היו יחד הם התקוטטו ללא הרף.

אך הסתבר שאיש זה ניסה את גסותו פעם אחת יותר מדי. כאשר הפיה בלקסטיק רצתה להכנס לארמון, לנשף של אנג'ליקה, גרופנוף מנע זאת ממנה ואף עשה תנועות גסות ביותר כלפיה. "הסתלקי בלקסטיק" צעק, ורצה לטרוק את דלת הארמון לפניה. "הסתלקי, אמרתי" צעק שוב ושוב "האדון והגברת אינם בבית בשבילך" ושוב ניסה לדחוף אותה מהדלת. אבל הפיה, בשרביט השחור שלה, מנעה את סגירת הדלת, וזה הרגיז מאד את גרופנוף, שהתחיל לקלל אותה וזעק "האם אצטרך לעמוד כך בדלת כל הזמן בגללך?"

"תשאר בדלת כל היום וכל הלילה, ועוד שנים רבות" אמרה הפיה בהידור. גרופנוף התישר לשניה לכל גובהו והחל לצחוק: "הה-הה, זה מצחיק, הה-הה... - מה זה...עזבי אותי... הוריד אותי - אוי...!"

כי הפיה הניפה מעליו את השרביט והוא הרגיש פתאום שהוא מתרומם ונדחק אל הדלת, ושבורג מתברג לבטנו. הוא נדבק לדלת, ידיו התרוממו מעל ראשו, רגליו התקפלו והוא הרגיש קור, קור העובר את כל גופו. הוא הפך כולו למתכת קרה, הספיק עוד ללחוש "אוה..." ואז השתתק.

הוא פשוט הפך לפיסת נחושת תלויה על הדלת, מקש-דלת מתכתי, וכך הוא נשאר תלוי כל הימים, בשמש לזהטת של הקיץ ובקור חודר של החורף. גלידי קרח טפטפו מאפו, הדוור דפק בו בחוזקה כאשר הביא מכתב לנסיך, וכל נערי הרחוב קשקשו בו לשם משחק כאשר עברו ליד הארמון.

הזוג המלכותי (הם עוד היו אז רק נסיכים) ראו אותו כשחזרו פעם מטיול ערב. הנסיך אמר - "הנה, יקירתי, יש לנו מקוש-דלת חדש. מוזר, הוא דומה קצת לשוער הותיק שלנו. מה באמת קרה עם השתיין הזה? הוא נעלם לנו כליל".

ומדי שבוע יצאה המשרתת, מירקה את אפו ושפשפה אותו בניר שמיר. ופעם כמה צעירים שתויים ניסו להוריד אותו וגרמו לו כאבים איומים כשסיכבו את הבורג ללא הצלחה. ויום אחד הנסיכה החליטה לצבוע את דלת הכניסה והצבעים כיסו את כולו בצבע ירוק.

אכן, היה לו זמן להצטער על שנהג בגסות כלפי הפיה בלקסטיק. ואשתו, הרוזנת גרופנוף? לה הוא לא חסר כלל,

כי ממילא את רוב זמנו הקדיש בעבר לשתיית בירה בפונדק ובבית תמיד נהג לריב איתה. היא הניחה שהוא שקע בחובות וברח לאמריקה או אוסטרליה.

וכאשר ונלורוסו הכתיר את עצמו למלך, הזוג המלכותי עזב את ארמונו הישן ואיש לא זכר יותר את השוער.

פסק 5

כיצד הנסיכה אנג'ליקה זכתה במשרתת קטנה

הנסיכה אנג'ליקה טיילה יום אחד בגן הארמון. היא הייתה אז עוד ילדה קטנה, והגברת גרופנוף השגיחה עליה וסככה על ראשה בשמשיה גדולה, בכדי להגן על עורה הרך מפני נמשים. אנג'ליקה החזיקה בידה לחמניה, בה רצתה להאכיל ברבורים וברווזים שבבריכת הגן. כבר התקרבו לבריכה כשפתאום ראו ילדה קטנטונת מדדה לקראתן. היא לבשה סחבה קרועה ורק נעל אחת לרגליה.

"קבצנית קטנה, מי נתן לך להכנס?" שאלה גרופנוף

"ני לי תחמוניה" מלמלה הקטנה "אני רעבה..."
"רעבה?" שאלה אנג'ליקה "מה זה?" ונתנה את הלחמניה לילדונת.

"או, נסיכה, כמה טובה ונדיבה את" צעקה גרופנוף. "ראו הוד מלכותכם" אמרה למלך ולמלכה שטיילו גם הם בגן יחד עם האחייך גיגליו, "כמה נחמדה הנסיכה. הנה פגשה את הקבצנית הקטנה בגן... קשה להבין איך נכנסה זו לכאן ולמה שומרי הארמון לא ירו בה מיד... ונתנה לה את הלחמניה שלה כולה!"
"כי לא רציתי אותה" אמרה אנג'ליקה.

"אך בכל זאת את מלאך קטן" אמרה המטפלת.

"כן, אני יודעת" אמרה אנג'ליקה. "ילדה קטנה, נכון שאני מאד יפה?" ואמנם אנג'ליקה היתה לבושה בשמלה מפוארת וכובע צבעוני רחב שוליים, ושערותיה היו סרוקות ומטולטלות בקפידה. היא באמת נראתה נהדר.
"יפה, יפה" מלמלה הילדונת והתחילה לדלג, לרקוד ולזמר "כמה טוב לחמניה שלא היה לי ולא אכלתי".

כששמעו את דיבורה המבולבל פרצו כולם לצחוק.

"אני רוקדת ושרה ויודעת לעשות כל מיני דברים" שרה עוד הילדה; היא קטפה פרחים אחדים, קלעה לעצמה זר לראשה והמשיכה לרקוד בפני המלך והמלכה, שנהנו מכך מאד.
"ילדתי הקטנה - איפה אמא שלך וכל יתר המשפחה?" שאלה המלכה.
"היה לי אב גור אריה ואמא לביאה וזה הכל" מלמלת הילדה והמשיכה לדלג ולרקוד.
ואז אמרה אנג'ליקה, "אמא, התוכי שלי ברח אתמול ונמאסו עלי כבר כל הצעצועים שלי. הילדה המצחיקה הזו משעשעת אותי, אני רוצה לקחת אותה אלי, ואולי אתן לה כמה מהשמלות הישנות שלי..."

"או, היקירה הנדיבה שלי" - צעקה גרופנוף

"...שכבר לבשתי כמה פעמים ונמאסו עלי לגמרי" המשיכה

אנג'ליקה, "ילדה מלוכלכת קטנה, רוצה לבוא איתי?"

הילדה מחאה כף ואמרה "איתך הביתה - כן, כן, כן נסיכה

יפה, אקבל ארוחה טובה ושמלה יפה!"

כולם צחקו שוב ולקחו את הילדה לארמון. המשרתים רחצו

וסרקו אותה, נתנו לה שמלות של הנסיכה והיא נראתה יפה כמו

הנסיכה עצמה... כמעט. אבל מובן שאנג'ליקה לא חשבה כך, כי

לא יכלה לתאר לעצמה מישהי שתהיה יפה או חכמה או טובה

כמוה.

כדי שהילדה לא תשכח איך מצאו אותה ולא תהיה גאה מדי,

שמו את הבגדים והנעל שלה בקופסת זכוכית וגרופנוף כתבה

עליה:

"אלה הפטים בהם מצאנו את ג'סינדה בלן

האפאון. והלוא המלכותי והנסיכה אנג'ליקה

קיבלו אותה ביום הנצבות לביתם."

כאן הוסיפה תאריך ונעלה את הקופסה.

זמן מה התיחסה אנג'ליקה לבטסינדה כמו לצעצוע נחמד, וזו רקדה ושרה בחרוזים מצחיקים, בכדי לשעשע את

נסיכתה. אבל אחר כך קיבלה במתנה קוף קטן ומאוחר יותר גור כלבים ועוד בובה יפה ולא התעניינה יותר בבטסינדה. זו השתתקה בהדרגה ולא שרה יותר, ונעשתה עצובה כי איש לא שם יותר לב עליה. וכשהיא גדלה עשו אותה למשרתת של הנסיכה. היא אמנם לא קיבלה כל משכורת, אבל עבדה ותיקנה בגדים של אנג'ליקה, וסירקה אותה וטילטלה את שערותיה ותמיד ניסתה לשמור על מצב רוח טוב ולהיות מוכנה לכל קריאה של גבירתה. היא הלכה לישון מאוחר וקמה מוקדם, ומילאה את כל דרישותיה של אנג'ליקה, וכך הפכה למשרתת מושלמת. שתי הבנות גדלו יחדיו ובטסינדה תמיד התאימה את עצמה לכל מצב רוח ולכל משאלה של אנג'ליקה. היא תפרה את שמלותיה טוב יותר מכל תופרת מקצועית, כיבסה את בגדיה וסידרה את המיטה של הנסיכה, בקיצור - היתה מועילה באלף דרכים שונות.

כאשר הגיעו מורים ללמד את אנג'ליקה בטסינדה ישבה בצד והקשיבה, וכך למדה בעצמה המון דברים, כי היתה תמיד ערה, בזמן שאנג'ליקה היתה רדומה בזמן הלימוד, פיהקה וחשבה על הנשף הקרוב. וכשבא מורה לריקודים רקדה בטסינדה יחד עם הנסיכה; וכשבא מורה למוזיקה היא הקשיבה היטב לדבריו ותרגלה את המנגינות, בזמן שאנג'ליקה יצאה לבלות. וכך גם הקשיבה קשב רב למורה לציור ולמורה לצרפתית, ולמורה לאיטלקית ולמורים ללשונות אחרים - וכך למדה מכל מורה שבא ללמד את אנג'ליקה. ולפעמים, כשאנג'ליקה התכוננה לנשף נהגה לומר: "בטסינדה, מותר לך לגמור את העבודה שהתחלתי" ובטסינדה ענתה תמיד "כן, גבירתי" התישבה ברצון, ולא רק גמרה את עבודתה של אנג'ליקה אבל עשתה אותה ממש מחדש.

כך, למשל כשהנסיכה התחילה לצייר ראש של אביר זה נראה כך:

אך כשהציור היה גמור הוא נראה כך :

(ואולי אפילו יפה יותר אם זה אפשרי). אז אנג'ליקה חתמה את שמה בשולי הציור וכל חצר המלוכה, המלך, המלכה, וכמובן גיגליו המסכן, התפעלו מהציור ואמרו: "איזה כשרון נדיר היא אנג'ליקה שלנו". וכך היה עם הרקמות ועבודות שונות אחרות.

צר לי לומר שאנג'ליקה בעצמה האמינה שבאמת היא-היא שעשתה את הדברים היפים ושמחמאות אנשי החצר המגיעות לה. היא התחילה לחשוב שאין בעולם נערה או אשה השווה לה וששום אדם צעיר אינו די טוב בשבילה. ובטסינדה? - זו לא קיבלה, כמובן, את כל השבחים האלה, אך בהיותה נערה צנועה ובעלת אופי טוב מאד דאגה רק לעשות הכל כדי לרצות את גבירתה.

הנכם מבינים כעת, כי אנג'ליקה לא היתה ללא דופי, ובוודאי לא כה מושלמת כפי שחשבו עליה האנשים.

פסק 6

איך חי והתנהג הנסיך גיגליו

וכעת נספר על הנסיך גיגליו, האחייך של המלך השליט של פפלגוניה. כבר נאמר קודם שהנסיך היה מרוצה מאוד, כל עוד היה לו בגד נאה, סוס טוב לרכיבה, ומספיק כסף בכיס או יותר נכון בכדי להוציא מהכיס, (כי היה בחור נדיב, ואהב לפזר כסף לימין ולשמאל). הוא לא התרגש במיוחד מהפסד כס המלכות ושרביט המלוכה. מחשבתו לא היתה עמוקה מדי, הוא לא התעניין בפוליטיקה ולא היה להוט אחרי לימודים כלשהם. המורים שלו לא שבעו נחת. גיגליו לא אהב ללמוד ספרות קלסית או מתמטיקה, ולא ניסה אפילו ללמוד חוקת פפלגוניה או אורחות השלטון. לעומת זאת אנשי האורות וציד מצאו בו תלמיד מצויין ומורה ריקודים שיבח אותו כתלמיד קפדן וכשרוני. כך גם ציינו אותו הממונים על מגרשי הטניס ושולחנות הביליארד.

במיוחד שיבח אותו ראש המשמר המלכותי, הרוזן סרן קוטסוף הקסוף, אשר ציין שמאז שנלחם עם הגנרל גרומבוסקין האיום מקרים-טאטריה, עוד לא פגש סייף כה מושלם כמו גיגליו.

לא נראה בוודאי פגם בכך שגיגליו ואנג'ליקה מטיילים יחד בגן ושגיגליו מנשק בנימוס את ידה של אנג'ליקה. ראשית כל הם הרי בני דודים, ושנית המלכה הולכת לא רחוק מהם (לא רואים אותה כי מסתיר אותה שיח ורדים). חוץ מזה המלכה תמיד חלמה ששני אלה ינשאו זה לזה, כך גם רצה מאד גיגליו, וכך לפעמים, גם אנג'ליקה, כי חשבה שבן-דודה זה הוא נאה, אמיץ ונדיב. מצד שני, הרי היא היתה כה חכמה, ידעה דברים כה רבים (כך הרי חשבה על עצמה), וגיגליו המסכן לא ידע ולא כלום ולא השכיל אפילו לנהל שיחה לעניין. כשטיילו בערב והביטו בשמים - מה ידע גיגליו על הכוכבים? פעם, כשעמדו בערב על המרפסת אמרה אנג'ליקה:

”הנה הדובה הגדולה !”

”איפה ?” שאל גיגליו, ”אל פחד אנג'ליקה ! גם אם יבואו אלף דובים, אהרוג אותם לפני שיוכלו לפגוע בך.”
”או טיפשוך” אמרה הנסיכה ”אתה בחור טוב, אבל לא חכם במיוחד.”

וכשהביטו בפרחים - גיגליו לא הבין בהם כלל ולא ידע כלום בבוטניקה, אפילו פחות ממה שידע במתימטיקה; והוא לא ידע אפילו להבחין בסוגי הפרפרים.

לכן, למרות שאנג'ליקה חיבבה את גיגליו, הפריע לה חוסר הידע שלו. אולי החשיבה יתר על המידה את הידע שלה עצמה, (כי הרי לחשוב טוב מאד על עצמו זו תכונה של אנשים ונשים מכל הסוגים). אבל בסוף, כשלא היה בקירבה בחור צעיר אחר, אנג'ליקה חיבבה את גיגליו מאד.

מלך וולורוסו לא היה איש בריא במיוחד, ומאחר שאהב מאד ארוחות דשנות (אותן הכין לו הטבח הצרפתי מְמוֹמִיטו) והשמין מאוד, לא ניבאו לו חיים ארוכים. אנשי החצר, אשר קיבלו משרות רמות כשוולורוסו הכתיר את עצמו למלך פפלגוניה, שנאו את גיגליו. הם פחדו שכאשר וולורוסו ימות וגיגליו יחליף אותו בכס המלכות, יאבדו את משרותיהם. במיוחד חששו מכך ראש הממשלה גלומבוסו,

ואשתו, גברת לוויה של המלכה. היא חשבה לעצמה: ”אם גיגליו יתחתן עם אנג'ליקה וימלוך, אצטרך להחזיר את כל השעונים היקרים, התכשיטים והבגדים היפים שהיו שייכים למלכה, אמו של גיגליו. וגלומבוסו יצטרך להחזיר את מאתיים שבע עשרה מיליון תשע מאות שמונים ושבע אלף ארבע מאות שלושים ותשע לירות שטרלינג ועוד שלושים וששה פני שמלך סאוןיו השאיר לבנו גיגליו.

לכן גלומבוסו ואשתו התחילו להמציא כל מיני סיפורים על מנת להכפיש את גיגליו, ולהשפיע לרע על שמו בעיני המלך, המלכה והנסיכה אנג'ליקה.

הם סיפרו שאינו יודע לכתוב כראוי וכותב את שמה של אנג'ליקה בשני למדים ושגם משמו של המלך משמיט את הריש; ושהוא שותה יתר על המידה; ושמבלה את זמנו עם הסייסים באורווה; ושחייב כסף רב לחייט ולאופה העוגות; ועוד סיפרו שהוא נרדם בכנסיה ומשחק קלפים בלילות.

אז מה! הרי גם המלך נרדם לעתים קרובות בכנסיה והמלכה אהבה את משחק הקלפים. ואם גיגליו היה חייב קצת כסף - אז מה? האם גלומבוסו לא היה חייב לגיגליו מאתיים שבע עשר מיליון תשע מאות שמונים ושבע אלף ארבע מאות שלושים ותשע לירות שטרלינג ועוד שלושים וששה פני? הה!

כל הרכילות והתלחשות הזו השפיעה מאד על אנג'ליקה, והיא התחילה להתייחס לגיגליו בקרירות, ללעוג לטפשותו ולצחוק מהשגיאות שלו בנשפי החצר ובארוחות חגיגיות, ולבוז לחברים שבחברתם בילה. היא התייחסה אליו בבוז כזה שגיגליו המסכן חלה מרוב דאגה, נשכב למיטה וביקש להזמין לו רופא.

גם המלך וולורוסו לא חיבב במיוחד את גיגליו מסיבות מובנות, ואשר למלכה, זו היתה אמנם טובת לב, אך כשגיגליו לא היה בסביבה נהגה לשכוח אותו כליל ולדאוג רק להצלחת הנשפים והמסיבות שלה.

כמובן ששני הנבלים - גלומבוסו ואשתו היו רוצים שרופא החצר, הדוקטור פִּילְדֶרְפֶּטוּ, ירעיל את גיגליו בתרופותיו, אך זה נתן לו רק כדורים

להתאוששות, ואלה כל כך החלישו את הנסיך שנשאר במיטתו מספר חודשים ונעשה רזה כמו מקל.

בזמן שגיגליו שכב במיטה הגיע לחצר המלך פפלגוניה אורח מכובד, צייר ידוע בשם טומסו לונְנֶזו. היה זה צייר החצר של המלך פֶּדְרֶלֶה מקרים-טאטריה השכנה. הוא החל לצייר את כל אנשי חצר המלך, שמאוד נהנו מעבודותיו, כי אפילו הרוזנת גרופנוף נראתה צעירה בפורטרט אותו צייר וראש הממשלה גלומבוסו הקודר נראה בציור מחייך.

ובפורטרט שצייר לאנג'ליקה היא הייתה יפה מעל לכל הדמיון. היו שטענו כי ציור זה מחמיא מדי, אבל הנסיכה אנג'ליקה אמרה: "לא, אני מעל כל המחמאות ואני חושבת אפילו כי בתמונתו אני לא נראית מספיק יפה. זה לא יפה לרכל כך על אדם בעל כשרונות. אני מקווה שאבא יעניק לו תואר אביר מסדר המלפפון."

לורנזו הוזמן כמורה לציור לנסיכה. אנשי חצר המלך טענו שהנסיכה אנג'ליקה אינה זקוקה לשעורי ציור, כי הרי היא יודעת לצייר כל-כך יפה. אי-אלה מתמונותיה אפילו הודפסו בספר החצר המלכותית ואחרים נמכרו בבזר הצדקה בסכומי כסף אדירים. אך אנו הרי יודעים כי הנסיכה רק רשמה את חתימתה על הציורים, שנעשו בידי מישהי אחרת לגמרי. יום אחד הראה לורנזו לנסיכה ציור של אדם צעיר, לובש שריון, בעל שיער בהיר ועיניים כחולות, בעל ארשת פנים גם עצובה וגם מעניינת מאד. "לורנזו יקירי, מי זה?" שאלה אנג'ליקה.

"מעולם לא ראיתי מישהו כה נאה" העירה גרופנוף.

"זה, גבירותי, תמונתו של האדון הצעיר שלי, הוד רוממותו הנסיך בולבו, יורש העצר של קרים-טאטריה, דוכס אַקְרוֹצְרוֹאֲנִיָה, מרקוז פולופלוֹיֶסְבוֹלוֹ ואביר בעל הצלב הגדול של מסדר הדלעת. הנה סמל מסדר מתנוסס על חזהו. הוא קיבל אותו מידי אביו, הוד מלכותו המלך פֶּדְלֶלֶה הראשון, עבור ביצועיו בקרב רִיִּבּוֹמְבֶּמְנֶטוֹ, בו קטל במו ידיו האצילות את מלך אוֹגְרֶיָה ומאתיים ואחד עשרה ענקים, מתוך מאתיים ושמונה עשרה שהיוו את משמר המלך. שבעת הנותרים הושמדו על ידי צבא קרים-טאטריה האמיץ, אחרי קרב ממושך בו הקרים-טאטרים סבלו אבדות קשות."

"איזה גיבור" חשבה אנג'ליקה "כה אמיץ, צעיר ונראה כל כך שקט."

"הוא כה מושלם כפי שהוא אמיץ", המשיך צייר החצר "הוא מכיר את כל

השפות, יודע לשיר בקול עדין, מנגן בכל כלי הנגינה, וחיבר אופרות שהוצגו אלף פעם כל אחת בתיאטרון המלכותי של קרים-טאטריה. הוא גם רקד בבלט בפני המלך והמלכה, ועשה זאת בחן כה רב, שהבת היפה של מלך קִרְקֶסְיָה מתה מהאהבה אליו."

”מדוע לא התחתן עם הנסיכה המסכנה?” שאלה אנג'ליקה באנחה עמוקה.
”כי הם היו בני דודים מדרגה ראשונה והכמרים אסרו התאחדות כזאת” אמר הצייר ”וחוץ מזה לבו של הנסיך
הצעיר מופנה לכיוון אחר!”

”למי?” שאלה הוד רוממותה הנסיכה.
”אסור לי לומר את שמה של בחירת ליבו” ענה הצייר.
”אולי תאמר לי רק את האות הראשונה של שמה?”
”מותר להוד רוממותה לנחש” אמר לורנזו.
”האם השם מתחיל בתו?” שאלה אנג'ליקה
הצייר אמר שזה לא תו. היא נסתה שין, ואחר כך ריש
וקוף וכך עברה את כל האלף-בית מסופו לתחילתו. היא
נעשתה כל פעם עצבנית יותר, וכשזה לא היה גימל עוד
יותר מרוגשת, ונרגשת נורא כשהגיעה לבית, ו... וזה לא
היה בית.
”גרופנוף יקירתי, תני לי להריח מצלוחית ההרחה
שלך, אני כל כך חלשה” ביקשה, ובסוף, תוך הסבת פנים
לחשה: ”הו אדוני, האם זה אלף?”
”זה אמנם אלף, אבל קיבלתי פקודה מהאדון המלכותי
שלי שלא לגלות להוד רוממותה את שמה של הנסיכה,
אותה אוהב הנסיך בלהט, בנאמנות, התמסרות,
ובהתלהבות. אך אוכל להראות לך את התמונה שלה” אמר
הצייר הערמומי. הוא הוביל את הנסיכה אל הכן עליו נחה
מסגרת מוסתרת, והסיר את הצעיף שעליה.
אלהים! על הכן עמדה מראה, ואנג'ליקה ראתה בה את
הפנים של עצמה!

פסק 7

איך רבו גיגליו ואנג'ליקה

צייר החצר של הוד מלכותו מלך קרים-טאטריה חזר לארצו עם מספר רב של ציורים, אותם עשה בבירת פפלגוניה. הציור הטוב שביניהם היה כמובן הפורטרט של הנסיכה אנג'ליקה, אותו באו לראות כל אצילי המלוכה. המלך כל-כך התלהב מהציור הזה שמינה את לורנזו לאביר מסדר הדלעת (דרגה שישית) והעניק לו תואר אצולה. גם המלך וולורוסו שלח ללורנזו עיטור, זה של מסדר המלפפון, ביחד עם המחאה כספית מכובדת. כי לורנזו צייר גם את המלך ואת המלכה ואת החשובים שבאצילי פפלגוניה. הוא נעשה כל-כך מקובל שם שהרגיז את כל ציירי הארץ. זאת במיוחד כאשר המלך הצביע על אחד הפורטרטים של נסיך בולבו, המצוייר על ידי לורנזו, ושאל "מי מכם יודע לצייר כל-כך יפה?" הפורטרט של בולבו היה תלוי בטרקלין הארמון ואנג'ליקה הסתכלה עליו כל יום בזמן מנחת התה. הנסיך נראה לה כל יום יפה יותר ויותר, והיא כל-כך אהבה להביט בו עד שלעתים שפכה את התה שלה והרטיבה את מפת השולחן. ואז אבא ואמא קרצו עין זה לזה ונדנדו בראשם כאילו אמרו "אהה, כך הדברים". באותו הזמן גיגליו שכב חולה במיטה, למרות שלקח בצייתנות את כל התרופות שרשם לו הרופא - כפי שבוודאי גם אתם נוהגים לעשות כשאמא מזמינה רופא וזה נותן לכם תרופה. היחידה שבאה לבקרו (פרט לחברו, ראש המשמר המלכותי, הרוזן הַדְזוֹף, שרוב הזמן עסוק היה בשמירה) היתה בְּטְסִינְדָה, המשרתת הקטנה של הנסיכה. זו באה לחדרו להביא לו אוכל ולסדר את מיטתו. כשבטסינדה באה לחדר נהג גיגליו לשאול בבוקר ובערב: "בטסינדה, בטסינדה, מה שלום הנסיכה אנג'ליקה?" ובטסינדה ענתה תמיד: "תודה, הוד רוממותו, הנסיכה מרגישה מצויין". וגיגליו נאנח וחשב כמה טוב שאנג'ליקה לא חולה.

ואז שאל שוב: "האם אנג'ליקה שאלה עלי היום?" ובטסינדה ענתה: "לא, היום לא, אדוני, היום היתה עסוקה מאוד בתרגילי פסנתר", או "היום כתבה הזמנות לנשף, ולא היה לה זמן לשאול", או איזה תירוץ אחר, אולי לא תמיד תואם את האמת.

כי בטסינדה היתה טובת לב ולא רצתה לגרום צער לגיגליו. היא הביאה לו אפילו עוף צלוי מהמטבח ורפרפת תות שדה (כשגיגליו הרגיש טוב יותר, והרופא הסכים לכך), ואמרה שהנסיכה הכינה את הרפרפת כמו ידיה, במיוחד

עבור גיגליו.

כשגיגליו רק שמע זאת, מיד הרגיש טוב יותר, הוא זלל את הרפרפת ואכל את כל העוף, ואפילו ליקק את כל העצמות, כל כך היה אסיר תודה לאנג'ליקה. ולמחרת הרגיש כל-כך טוב שהתלבש מהר וירד מחדרו לטרקלין הארמון. ובטרקלין ראה שכל הכיסויים הוסרו מהרהיטים, וילונות מפוארים נתלו, בנברשות הוחלפו נורות, וראשה של אנג'ליקה מלא טלטלי ניר - הכל עסקו בהכנות לנשף הגדול.

"אלהים, גיגליו, איך אתה נראה, אתה מלובש ברישול כזה" צעקה אנג'ליקה.

"כן, יקירתי, מיהרתי להגיד לך תודה על העוף הטעים והרפרפת הנהדרת, שבזכותם אני מרגיש הרבה יותר טוב".

"מה אכפת לי העופות והרפרפות שאתה מתפלא מהם כל-כך" צעקה אנג'ליקה.

"מה, לא את שלחתי לי אותם?" השתומם גיגליו.

"אני?" גיחכה הנסיכה "לא, בוודאי לא, אני עסוקה בהכנות לקבלת פנים חגיגית וחדרי האירוח מפוארים עבור הוד רוממותו הנסיך, יורש העצר של קרים-טאטריה, שבא לביקור ממלכתי בחצר המלוכה של אבי".

"הנסיך של קרים-טאטריה?" שאל גיגליו מופתע.

"כן, נסיך קרים-טאטריה", לגלגה לו אנג'ליקה, "אתה ודאי לעולם לא שמעת על ארץ כזו, ומה בכלל אתה יודע, אינך יודע בוודאי האם קרים-טאטריה היא ליד הים האדום או הים השחור".

"כן, אני יודע, היא לחוף הים האדום" אמר גיגליו, ואז הנסיכה פרצה בצחוק גדול. "או טפשוך, אתה בור כזה שלא נאה לך להיות בחברה מהוגנת, אתה מבין רק בסוסים וכלבים ומתאים לך רק לסעוד בקנטינה יחד עם הסייסים של אבי המלך. אל תביט עלי בהשתוממות כזו. לך לבש בגדים חגיגיים לקראת קבלת הפנים של הנסיך. אני הולכת לסלון".

"הוי אנג'ליקה, אנג'ליקה" אמר גיגליו "לא כך דיברת אלי כשנתת לי את הטבעת שלך, ואני נתתי לך את שלי, וכשנתת לי ניש....."

אך מה ניש... היה לא נדע לעולם, כי אנג'ליקה זעקה "לך, לך, ייצור גס, איך תעיז להזכיר לי את התנהגותך המחפירה. ואשר לטבעת הזולה שלך, - הנה", היא הורידה את הטבעת מהאצבע והשליכה אותה מהחלון.

"זו היתה טבעת נישואין של אמי" בכה גיגליו.

"לא אכפת לי כלל" אמרה אנג'ליקה, "תתחתן עם מי שתמצא אותה, אם זו...אשה. לא איתי תתחתן. ותחזיר לי

את הטבעת שלי, אין לי סבלנות לאנשים שמתפארים במתנות שהם נותנים. אני יודע מי יתן לי דברים יפים פי אלף ממה שאי-פעם נתת לי. הה, טבעת עלובה שלא שווה פרוטה”.

אבל אנג'ליקה לא ידעה כלל שהטבעת אותה קיבלה מגיגליו היתה דווקא טבעת מהפּיָה. אם גבר ענד אותה - כל הנשים התאהבו בו ואם אשה, זו משכה את אהבתם של כל הגברים. המלכה, אימו של גיגליו היתה אשה רגילה, לא יפה ולא מכווערת, אך כשענדה את הטבעת כולם העריצו אותה, והמלך סאָוּיֹו ממש יצא מגדרו כאשר חלתה. אך מאז שנתנה את הטבעת לגיגליו, המלך לא הקדיש לה כבר כל תשומת לב ואת אהבתו הפנה לבנו גיגליו. לכן כל זמן שגיגליו ענד את הטבעת, כולם אהבו אותו, אך כשהחליף טבעות עם אנג'ליקה, העבירו כולם את אהבתם אליה, וגיגליו נותר ללא תשומת לב.

”כן”, אמרה אנג'ליקה, ”אני יודעת מי יתן לי דברים יותר יקרים וטובים מהקישוטים הזולים שלך”.

”טוב מאד גבירתי! קחי את הטבעת שלך” אמר גיגליו בזעם ופתחו עיניו. הוא צעק: ”הה, אין יתכן הדבר? האם זאת האשה שאהבתי במשך רוב חיי? האם הייתי טפש כזה כדי להתאהב בך, הרי את.. כן, ממש.. יצור פשוט... ו... יש לך אפילו גיבנת...”.

”הו אומלל שכמותך!” צעקה אנג'ליקה.

”ונדמה לי... הה, אמנם כן... את פוזלת!”

”הא!!”

”...והשערות שלך אדומות והפנים מלאי נמשים, ושלוש שניים עקומות ו... כן, כן רגל אחת קצרה יותר מהשניה”.

”איש גס, אכזר, איך תעזו!” צעקה אנג'ליקה ונתנה סטירה לגיגליו פעם, פעמיים ושלוש, והיתה מורטת לו שערות לולי הוא לא התחיל לצחוק ולצעוק: ”הוי אנג'ליקה, אל תמשכי לי בשערות, זה כואב. עדיף תקצצי קצת משלך, הן הרי נושרות ונופלות מסביב, הה, הה, הה!”

הוא כמעט נחנק מצחוק והיא מכעס גדול. אך באותו רגע נכנס לחדר ראש הטקס הרוזן גֶמְבֶּלְלֶה, לבוש בגדי הדר, והודיע:

”הוד רוממותם - הוד מלכותם המלך והמלכה רוצים לראות אתכם באולם כס המלכות, בו הם ממתינים לבואו של הנסיך קרים-טאטריה.”

פרק 8

איך גרופנוף מצאה את הטבעת ונסיד בולבו הגיע לארמון

בואו של הנסיד בולבו הכניס למהומה את כל חצר המלוכה. כולם נצטוו ללבוש בגדי חג, השומרים קיבלו מדים חדשים, לורד שומר החותם קנה פאה חדשה, המשרתים לבשו מעילים יצוגיים והרוזנת גרופנוף ניצלה את ההזדמנות, התפרקסה והתקשטה בקישוטים המפוארים והנוצצים ביותר.

כשהלכה גרופנוף בשבילי החצר ראתה פתאום דבר מה מתנוצץ בדשא. מיד אמרה לנער המשרת, שהחזיק את שובל שמלתה, להרים את החפץ הנוצץ.

הנער היה קטן ומכוער, לבוש בבגדים ישנים שהוכנו ממה שנשאר מבעלה השוער. אך כאשר לקח את החפץ לידיו נדמה היה לה שהוא נהפך למלאך קטן. הוא נתן לה את מה שהתברר כטבעת, אך מכיוון שהיתה קטנה מדי בשביל אצבעותיה העבות, הכניסה אותה לכיס.

"הו, גבירתי", אמר פתאום הנער, "כמה שאת יפה היום".

"גם אתה קובי", רצתה לומר הרוזנת, אך כשהביטה שוב, ראתה שזה אותו הנער הג'ינג'י, לא שונה ממה שהוא היה בבוקר. המחמאה של הנער עשתה לה מצב רוח טוב. שומרי הסף בירכו אותה הפעם בהידור מיוחד, וסרן הדזוף היושב בחדר הכניסה אמר: "יקירתי, היום את נראית כמו מלאך". וכך תוך חיוכים וקידות נכנסה גרופנוף לאולם כס המלכות ותפסה את מקומה אחרי המלך והמלכה, הממתנינים לנסיד קרים-טאטריה.

הנסיכה אנג'ליקה ישבה לרגלי הזוג המלכותי והנסיד גיגליו עמד אחרי כס המלך.

נסִיךְ קרים-טאטריה הופיע בחברת ראש הלשכה שלו הברון סְלֵיבוֹץ, ואחריו צעד נער משרת שחור, נושא כתר מפואר. הנסיך הגיע בבגדי הנסיעה שלו ושערו היה פרוע מרוב טרדות המסע, כפי שניתן לראות כאן. "רכבתי שלוש מאות מילים מהבוקר" אמר הנסיך "כה מיהרנו לראות את הנסי...את משפחת המלוכה של

פפלגוניה רבת ההוד. לא רציתי להמתין יותר, ולא הספקתי להחליף את בגדי טרם הופעתי לפני הוד מלכותם."

גיגליו העומד אחרי המלך, פרץ בצחוק גדול כששמע דברים אלה, אך כל יתר הנוכחים היו כה מרוגשים שלא שמו לב לכך.

"הוד רוממותו מבורך בכל לבוש" אמר המלך "גלומבוסו, הגש כסא לנסיך!"

"כל בגד שהוד רוממותו לובש הוא בגד חצר המלכות" אמרה אנג'ליקה בחיוך רחב.

"הה, אבל הייתם צריכים לראות את שאר הבגדים שלי" אמר הנסיך "הייתי לובש אותם, אבל הסבל הטפש לא הביא אותם עוד - מי זה הצוחק?"

זה גיגליו צחק. הוא אמר "צחקתי כי קודם אמרת שמהרת כך שלא הספקת להחליף בגדים. וכעת אתה מודה שבאת בבגדים האלה כי לא היו לך אחרים." "ומי אתה?" שאל נסיך בולבו בתוקף רב.

“אבי היה המלך של הארץ הזו ואני הבן היחידי שלו, הנסיך!” ענה גיגליו במשנה תוקף.

“הה”, אמרו יחד המלך וראש הממשלה גלומבוסו בהתרגשות רבה, אך המלך התאושש מהר ואמר: “נסיך בולבו היקר, שכחתי להציג בפני הוד רוממותו את הוד רוממותו, האחייך היקר שלי הנסיך גיגליו. הכירו זה את זה בחורים, התחבקו. גיגליו תן יד להוד רוממותו בולבו”.

גיגליו תפס את ידו של בולבו ולחץ כל-כך חזק שלבולבו זלגו דמעות מעיניו. וכעת גלומבוסו הביא כבר כסא לנסיך, והעמיד אותו על הבמה עליה ישבה המשפחה המלכותית. רק שהכסא עמד בקצה הבמה וכשבולבו התישב עליו הוא גלש למטה והתהפך יחד עם הנסיך שזעק בקול רם.

גיגליו דווקא פרץ בקול צחוק גדול ולכך הצטרפו גם כל יתר הנוכחים. כי כאשר בולבו נכנס לאולם הוא היה מלא הוד והדר, אך כאשר נפל והתגלגל הוא נראה בעיני הכל עלוב, מכוער ומצחיק כל-כך, שקשה היה להתאפק מצחוק.

כי כאשר בולבו נכנס לאולם החזיק בידו ורד, אך כאשר נפל, נשמט הורד מידי.

“הורד, הורד שלי” צעק בולבו. אחד מאנשי החצר הרים אותו ומסר לנסיך, אשר מיד הצמיד אותו לדש הבגד. ואז איש לא הבין ממה בעצם צחקו. נכון, בולבו היה נמוך ושמנמן, עם פרצוף עגול ונפוח, אבל בסך הכל הוא לא נראה מכוער או מצחיק.

לבסוף התישבו כולם ושוחחו, בולבו עם המשפחה המלכותית, הקצינים של קרים-טאטריה עם אלה מפפלגוניה, וגיגליו, שעמד אחרי כסא המלך, עם הרוזנת גרופנוף. גיגליו הביט עליה בעיניים רכות וגרם לה התרגשות רבה.

“הו, נסיכי” היא אמרה “מדוע דיברת בהתנשאות כזו בפני הוד מלכותם? כמעט התעלפתי ששמעתי אותך”.

“הייתי תופס אותך בזרועותי” אמר גיגליו.

“מדוע התייחסת באכזריות כזו לנסיך בולבו?” שואלת היא.

“כי אני שונא אותו” כך גיגליו.

“אתה מקנא בו כי אתה עדיין אוהב את אנג'ליקה” צעקה גרוף עם דמעות בעיניים.

“אהבתי אותה, אבל לא עוד” אמר גיגליו “אני שונא אותה, גם אילו הייתה יורשת של אלף ממלכות הייתי שונא ובז לה. אבל למה לדבר על ממלכות, את שלי איבדתי, אני חלש מדי כדי להלחם עליה, אני ערירי ואין לי ידיד”.

“אל תאמר זאת, נסיכי” אומרת גרופנוף.

“חוץ מזה אני מאושר למדי כאן, אחרי כס המלכות ולא הייתי מחליף את מקומי בעד כל הון בעולם”.

”על מה אתם מדברים שם אחרי הכסא?” שאלה המלכה. למלכה זו הייתה אמנם נפש טובה אך לא היה לה עודף שכל. ”הגיע הזמן להחליף בגדים לקראת ארוחת ערב. גיגליו תוביל את הנסיך לחדרו. הנסיך, אם בגדיך טרם הגיעו, נשמח לארח אותך גם בבגדים אלה.”

אך כאשר בולבו הגיע לחדרו החפצים שלו כבר היו שם, ומיד בא גם הספר אשר גילח אותו וגם סדר את תסרוקתו לשביעות רצונו המלאה. כך שכאשר צלצלו הפעמונים לארוחה, הפמליה המלכותית לא הייתה צריכה להמתין להופעתו של הנסיך יותר מעשרים וחמש דקות.

המלך, שלא אהב לחכות, נעשה ממורמר בזמן ההמתנה. גיגליו ניצל את הזמן לעוד שיחה עם גרופנוף ולא הפסיק להחמיא לה. אך לבסוף הודיע הכרוז על בואו של בולבו נסיך קרים-טאטריה, וכל החבורה עברה לחדר האוכל המלכותי.

היתה זו חבורה קטנה. רק המלך והמלכה, שני הנסיכים, הרוזנת גרופנוף, ראש הממשלה גלומבוסו וראש לשכתו של הנסיך בולבו. תהיו בטוחים שארוחת הערב היתה מצויינת. כל אחד

מכם יכול לתאר אותה לעצמו לפי טעמו הוא. הנסיכה לא הפסיקה לדבר אל הנסיך בולבו, שלא הקשיב לה במיוחד, וכל הזמן זלל וזלל בלי להסיר את מבטו מהצלחת, אלא רק פעם אחת, כאשר גיגליו התיז על בולבו מרוטב הבצלים.

גיגליו פרץ בצחוק רם כאשר בולבו ניגב את פניו ואת חזית בגדו, ולא חשב אפילו להתנצל. כאשר בולבו פנה אליו - גיגליו הביט הצידה. כאשר בולבו אמר ”נסיך גיגליו, האם תכבד אותי בשתיית כוס יין יחד?” גיגליו אפילו לא ענה! כל תשומת לבו של גיגליו היתה מופנית רק לגרופנוף, אשר נהנתה מאד מכך - הייצור

הנבזה. מדי פעם, כשגיגליו הפסיק לרגע להחמיא לרוזנת, הוא לגלג לבולבו בצורה כה מופגנת, שאף גרופנוף נזפה

בו (אבל בעדינות!). למזלו המלך והמלכה לא שמעו אותו, כי הוד מלכותה היתה ממילא קצת כבודת שמיעה, והמלך היה שקוע באכילה, ומיצמץ שפתיים ברעש כזה שלא יכול היה לשמוע דבר.

הוד מלכותו והמלכה נרדמו בכסאותיהם אחרי הארוחה ואז גיגליו התחיל להשתעשע עם הנסיך בולבו ולהשקותו בקוניאק, בירה וודקה, אותם שתה בולבו בצמאון. אך תוך כדי כך גם גיגליו נאלץ לשתות יתר על המידה וכך שני הצעירים התבסמו, נעשו רעשנים ושטותיים כששבו וחזרו אל הגברות אחרי הארוחה. ועל כך שילמו ביוקר, כפי שמיד תראו.

בולבו התישב ליד הפסנתר שעליו אנג'ליקה נגנה ושרה. הוא הצטרף לזמרתה וזייף נורא, שפך קפה שהוגש לו, דיבר שטויות ולבסוף נרדם ונחר בקול גדול - חזיר שכמותו. אך אנג'ליקה עדיין ראתה בו את היפה ביותר מכל ייצור אנושי. ללא ספק היה זה הודות לורד שהיה תקוע בדש בגדו. אך האם זו הפעם הראשונה שאשה צעירה רואה קסם בבחור מגוחך?

גיגליו התקרב לגרופנוף שהיתה בעיניו כל פעם יפה יותר. הוא המשיך להרעיף עליה מחמאות משונות ביותר: היא אישה כל כך יקרה, אין דומה בעולם... מבוגרת ממנו? מה זה חשוב... הוא ישא אותה לאישה, שום אשה אחרת, רק אותה.

לשאת יורש העצר? זאת הזדמנות! המכשפה הנבזית מצאה דף ניר וכתבה: "זה לתעודה שאני, גיגליו, הבן היחיד של סאויו, מלך פפלגוניה, מבטיח לשאת לאשה את הנפלאה והחסודה בְּרִבְרָה גְרִיסְלֶדָה הרוזנת גרופנוף, אלמנתו של ג'ֶנְקִינס גרופנוף המנוח".

"מה את כותבת, גרופנוף החמודה" שאל גיגליו המתרפק על הספה לידה. "הוראות צדקה שלך, נסיכי היקר, צוו לחלוקת פחם ושמיכות לעניי עירנו. ראה, המלך והמלכה נרדמו ולכן מישהו ממשפחת המלוכה צריך לחתום על כך".

גיגליו יפה הנפש חתם על הניר בלי לקרוא, והיא טמנה אותו מיד בכיסה. לא קשה לתאר כמה ששמחה על התחבולה המוצלחת. הנה היא הפכה לאשתו לעתיד של מלך פפלגוניה לעתיד. היא לא תדבר יותר עם גלומבוסו אשר העיז ונישל מכס המלוכה את בעלה!

בערב, כשגרופנוף גמרה כבר לעזור למלכה ולנסיכה להתפשט, חזרה לחדרה והתחילה להתאמן בחתימה: "גריוסלדה מלכת פפלגוניה", "ברברה המלכה", "ה.מ. ברברה גריוסלדה" וכו', לקראת היום בו תוכתר כמלכה.